

Dün sabah Lauro Barcellos'la vedalaşıp yola çıktık. Bir gün önce Lauro'ya arkadaşım Haluk Kutay'ın davetini iletmişim çok sevinmişti. İstanbul'a gelmeden önce bizi muhakkak arayacağını tekrar söyledi.

Uzaklar II'yi iskeleye bağlayan koltuk halatlarını çözüp kendimizi nehrin ve hayatın akıntısına bıraktık. Tekne çamurlu sularla birlikte hızla akmaya başladı. On bir mil sonra nehrin ağzından çıkıp, rotamızı güneye çevirdik. Dört kuvvetindeki tatlı bir poyraz Uzaklar II'yi bütün bir gece boyunca yeni menziline doğru itti durdu.

Sabah kapalı bir gökyüzüne uyandık. Gökyüzünün aksine denizin dünkü bulanık kahverengi rengi gitmiş, yerini daha iç açıcı mavi-yeşil bir renk almıştı. Tekne keyifle dalgaların üzerinden kayarak hızla ilerliyordu. Ancak güneşin yükselmesiyle rüzgâr gittikçe hafifledi, öğleden sonra da tamamen kaldı. Birkaç saat sallanarak bekledikten sonra motoru çalıştırdık. Barometre yola çıktığımızdan beri üç milibar düştü. Yeni bir soğuk cephe geliyor olabilir. Beklemek istemiyoruz.

Haritalarda gösterildiğinin aksine kuzeye doğru akan bir akıntının içine girdik. Akıntı bizi bir mil kadar yavaşlatıyor. Şu anda motor 1100 devirde çalışıyor. Bu devirde beş knot yapmamız gerekirken süratimiz dört knot'un altında. Akşam rüzgârın yeniden kuzeyden esmeye başlayacağını tahmin ediyor ve umuyoruz.